

gjøre noget Ansvar gjældende i saa Henseende, er Noget, som fuldkomment og uden nogen- somhelst Overskridelse af Grundloven kan endes- lig afgjøres ved selve Decisionen, saaledes som det ogsaa ved det eneste Statsregnskab, der har været behandlet i Rigsdagen, upaatvivlelig er skeet fra alle Sider. Derimod skal jeg forøvrigt paa ingen Maade negte — og jeg kan i saa Henseende henvise til Udviklingen i Betænkningen — at det i mange Henseender baade for Regjeringen og for Rigsdagen kan være ønskeligt, at saadanne virkelige Overskridelser betimelig komme til Rigsdagens Kundskab igjennem Tillægsbevillingslove, eller, som jeg haaber, man herefter vil finde det rigtigere at kalde dem, Indemnitets- eller Regnskabslove, der, som sagt, ikke ere Bevillinger og aldrig kunne blive det, men kun ere anteciperede Dechargelove, der ikke kunne være noget saadant. Det forekommer mig ogsaa, efter den Række af Tillægsbevillingslove, der allerede foreligge i Tinget, at den nuværende Finantsminister synes tilbøielig til at slaae ind paa den Vej, som særdeles meget vil lette Oversigten og sætte Rigsdagen istand til at gjøre sin Control gjældende i betimelig Tid. Det er ganske vist, at den rette Tid er, inden Udgiften er afholdt, og at det derfor er i høi Grad ønskeligt, at, hvor Udgiften enten er foranlediget ved Omstændigheder, der slet ikke vare tilstede, da Finantsloven blev forelagt, eller hvor den er bleven overseet i Finantsloven eller hvor det viser sig, at Finantslovens Calculer ikke holde Stik, at man da, saavidt muligt, vil bringe det til Rigsdagens Afgjørelse, saafremt den er samlet, og det forøvrigt kan gaae an, paa en Tid, da dens Ja eller Nei vil kunne faae sin ene rette Virkning, at Udgiften, hvis Bewillingen negtes, da ikke afholdes, idetmindste ikke lovligt kan afholdes, eller i alt Fald

ifkun paa vedkommende Ministers eget Ansvar. Men dette vil, da Rigsdagen jo langt fra er permanent, ingenlunde altid kunne gjøres gjældende, og det er aldeles umuligt i saa Henseende at opstille bestemte Regler. Derimod er der vistnok fra Formens Side aldeles Intet til Hinder for, dersom det blev constituetionel Praxis hos os, at der, samtidig med Statsregnskabet for det forløbne Aar, tillige blev fremlagt en Indemnitetslov, hvori samlet var optaget for samtlige Ministre de Overskridelser af Finantsloven, som havde fundet Sted. Dette vilde for det Første i høi Grad forfærte Controverserne imellem Revisionen og Ministerne, idet de vilde indskrænke sig til de enkelte Punkter, hvori efter Revisionens Mening en saadan Indemnitetslov kunde have været nødvendig. Hvor derimod Ministeriet troede allerede i Finantslovens hele Aand og sande Mening at have tilstrækkelig Hjemmel, der vilde det ogsaa sætte Rigsdagen istand til paa betimelig Tid at kunne gjøre sin controllerende Myndighed gjældende, hvis hele Virksomhed ganske væsentligt er afhængig af, at den kan indtræde inden en ikke altfor lang Tid. Kun skal jeg bemærke, at det dog altid maa være Rigsdagen forbeholdt at udskyde Afgjørelsen af enkelte Spørgsmaal til Revisionen og Decisionen. Ligesom den hurtigere Tid jo har langt større Fordeel for den ene Fremgangsmaade, saaledes kan der paa den anden Side møde Tilfælde, hvori den hele nøiagtige Undersøgelse og Tveiebringelsen af omfattende Dplysninger, til hvilke Revisionen har et heelt Aar og stadig Disposition af sin Tid, ikke vil kunne tilveiebringes, s. Ex. af et af Tinget nedsat Udvalg. Altsaa med dette Forbehold anseer jeg denne Fremgangsmaade for særdeles ønskelig, og det glæder mig derfor ogsaa, at det lader til, at denne vil blive praktisk hos os.